

TANCANT AMB EL FANAL VERMELL

Era dijous el matí. En Josep com de costum, s'havia arreglat una mica per anar al mercat de Granollers. Eren tres quarts de vuit, quan sortia de casa seva.

En arribar a «la Sala», puja al cotxe del Segalés, i després de donar el «Bon dia» a tothom, s'assegué en un seient, tot sol, des d'on observava la gent que anava arribant més tard que ell. Faltaven deu minuts per les vuit.

No va tardar gaire a adonar-se que pujava més gent forastera que no pas del poble. Persona que arribava, persona que era observada atentament per en Josep i, cada vegada, es retratava a la seva cara un gest d'es-tranyesa.

Tanmateix però, aquest gest canvià quan veié enmig de la gent que esperava per pagar, una cara coneguda. Era en Francisco que es disposava a anar a mercat com ell.

En Josep el crida, l'altre el saluda fent moure el cap, i després d'haver pagat va anar a seure al seu costat:

—Hola, Josep! Què hi ha de nou?

—Ja ho pots veure: esperant l'hora de marxar!

I com aquell qui no es pot aguantar més, féu fixar al seu company, en tot allò que havia anat observant quan la gent pujava al cotxe.

—Has vist Francisco?, gairebé hi ha més cares forasteres que no pas del poble.

En Francisco, després d'haver donat una ullada a tota la gent, respongué:

—Tens raó, Josep!... Tornà a mirar al seu entorn per un instant i prosseguí parlant:

—N'estic ben tip d'alguna gent que puja de per aquí baix. Mira, diumenge passat mateix, vaig anar a l'altra cantó de la riera on hi tinc uns quants avellaners. En arribar-hi, vaig sentir una gran xerrameca de sota els arbres, m'hi vaig acostar i vaig veure com uns quants homes collien avellanes...

La veu d'en Francisco va ser ofegada per uns moments. El motor del cotxe s'havia posat en marxa i poc a poc començava a avançar. L'home alçà la veu i seguí explicant:

—Els hi vaig fer un crit i la gent, sense deixar la feina, en varen mirar amb cara de molestats i respongueren:

—Bon dia, què passa?, i continuaren collint. Jo, en veure que no em feien cas, m'hi vaig acostar més i empipat els hi vaig fer saber que el camp i els avellaners tenien amo i que aquest era jo. Aleshores sortí un dels homes se'm plantà al davant i em digué amb to presumit, com si fos un senyor molt savi:

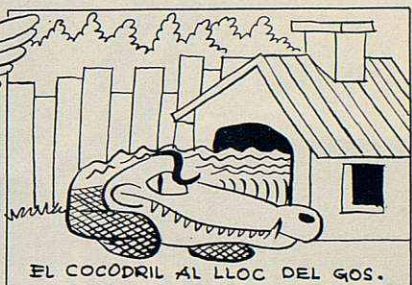
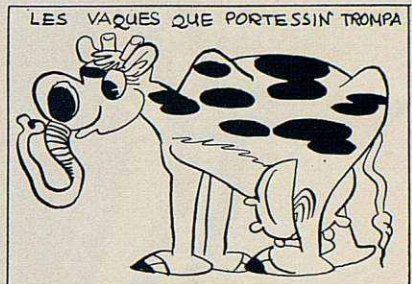
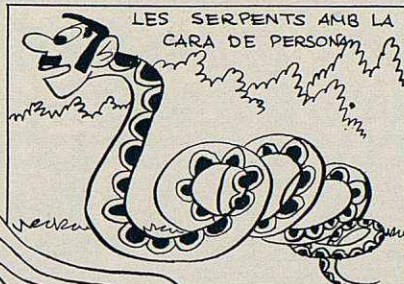
—Vostè pot ser l'amo dels avellaners, però de les avellanes que hi havia a terra, no. Nosaltres només agafem les de terra que ja són seques i les bones que hi ha a l'arbre no les toquem.

Va ser llavors que em vaig adonar que de savi no en tenia res, i li vaig fer sapiguer que les avellanes cauen a terra quan estan al punt. Després de discutir una llarga estona varen marxar volent tenir ells la raó.

En Josep, que havia anat escoltant atentament, comentà:

—Sí, més o menys és el mateix que em va passar a mi amb les mongeteres. Vaig

¿Quin efecte farien? ...

anar també al camp i dos homenassos, no-més amb «trajo de bany» treien mongetes, fent malbé les mongeteres. També volien tenir raó.

Així s'anava allargant la conversa mentre el cotxe avançava per entre els camps de la pujada de Belulla.

El fum del cigar del noi i la noia joves, el fum del puro d'aquell senyor, les veus primes i vibrants de les dones, el soroll de cansat del motor del vehicle..., era tot el que feia de fons improvisat a aquella conversa dels dos homes.

—Doncs sí, Josep! Si parles amb algú d'aquesta gent de per aquí baix, et diran que donen vida al poble.

En Josep se'l mirà i respongué irritat:

—Quina vida? El que fan és donar-nos disgustos als pagesos, que hem estat suant cada dia de la setmana i cada setmana de l'any per poder tenir una bona collita. I llavors què més donen? Tot el dia van molt acalorats, i no els hi parlis de portar camisa...

—Deu fer més senyor..., respongué en Francisco amb ironia.

—Com hi ha món..., afegí en Josep fent moure el cap.

El cotxe s'aturà. Els dos amics baixaren, es despediren i se'n anaren, cadascun per diferent cantó, cap al mercat.

J. Galobart

